

Preluarea materialelor din acest volum (fie în formă tipărită - în ziare, reviste, foi parohiale - sau în formă electronică, pe blog-uri sau site-uri) este liberă, cu menționarea exactă a sursei citate. Pentru varianta în formă electronică se va prelua textul postat pe www.areopag.ro

Lucrarea de față, apărută inițial în limba română sub titlul *Sfântul Iov din Uglea - Viața, minunile și acatistul*, a avut ca bază volumul *Ascetul Rusiei carpatine - Starețul Iov Codrea*, de Grigorie Raciuk (traducere din limba rusă după volumul *Подвижник Руса Карпатской, Архимандрит Иов Кундреа*, de Grigorie Raciuk, apărut la Editura Palomnik, Moscova, 2008, tipărit cu binecuvântarea Preasfințitului Ipolit, Episcop de Hust și Vinogradov, apărută la Editura Areopag, București, 2013).

© pentru prezenta ediție, Editura Areopag
ISBN: 978-606-8451-54-1

NOUL IOV

DIN MARAMUREȘUL ISTORIC

**Un sfânt român
făcător de minuni
cu moaște întregi
(1902 – †1985)**

Ediția a doua

Traducere din limba rusă
de părintele Sava Marin și Angela Voicilă

Carte apărută cu binecuvântarea

Înalt Preasfințitului Arhiepiscop
Justinian Chira
al Episcopiei Maramureșului
și Sătmarului

Editura Areopag
București, 2023

Sperăm ca, pe viitor, Sfântul Iov Codrea să fie din ce în ce mai prezent în viața creștinilor din România. Pentru că el este ocrotitor ceresc nu doar al credincioșilor din Maramureș, ci și al celor din toată România, așa cum este și ocrotitor al credincioșilor din Ucraina...

Cuprins

Prefața editorului	5
Viața și minunile Sfântului Iov Codrea.	
Satul sfinților	9
Copilăria în vremea prigonirilor	22
Primele piedici în drumul spre călugărie .	34
În munți, deasupra râului Rica	43
Primii ani în mănăstire	46
Marile încercări	53
În văpaia războiului mondial	69
Anii de după război	76
Întoarcerea în mănăstirea de metanie	79
Stăreția	82
Înflorirea mănăstirii	87
Persecuțiile și peregrinările	93
În Micul Colțișor	100
Părintele milostiv	107
Chipul duhovnicesc al starețului	111
Înțelepciunea și înainte-vederea	125
Vindecarea celor îndrăciți	132

Ajutorul minunat al Sfântului Iov	142
Ajutorul pentru cei care doreau să-I slujească Domnului	147
Cinstirea populară	152
Ultimii ani. Testamentul sfântului	162
Adevărul despre sfârșitul sfântului	166
Înmormântarea. Minunile de după moarte	175
Aflarea moaștelor Sfântului Iov Codrea, Canonizarea	178
Acatistul Sfântului Iov din Uglea	187
Postfața editorului	211
Nota editorului la ediția a doua	215

Sfântul Iov Codrea la o înmormântare în satul Rossoși, la începutul anilor '80

de la nașterea sa. În 1997, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a recunoscut canonizarea făcută de Biserica Ortodoxă a Ucrainei, iar în anul 2002, când s-au împlinit 360 de ani de la Sinodul de la Iași (1642), a fost proclamată oficial canonizarea Sfântului Ierarh Petru Movilă în Catedrala Mitropolitană din Iași, în ziua de 13 octombrie. Data de prăznuire a vrednicului ierarh a fost stabilită pentru ziua de 22 decembrie, ziua mutării sale la Domnul” (http://basilica.ro/stiri/sfantul_mitropolit_petru_movila_sarbatorit_in_biserica_ortodoxa_7306.html).

Nu există niciun motiv pentru care Sinodul Bisericii Ortodoxe Române să nu sprijine cinstirea acestui nou sfânt făcător de minuni în țara noastră. Oricum, cu binecuvântări arhieresti, în țara noastră se pot ctitori biserici sau chiar mănăstiri cu hramul său. El poate fi rânduitor, prin punerea numelui său, celor care intră în viața monahală, sau pruncilor care primesc Taina Botezului.

Ar fi de dorit să se facă demersuri pentru ca moaștele sale să fie aduse la închinare în țara noastră, mai ales în Maramureș. Pentru că Sfântul Iov Codrea este – și trebuie să înțelegem acest lucru – un nou ocrotitor ceresc al Maramureșului...

Viața și minunile Sfântului Iov Codrea

Satul sfinților

Sfântul Iov Codrea s-a născut în anul 1902, când în Maramureșul din dreapta Tisei începu renașterea ortodoxă, după îndelungi prigoniri din partea uniștilor. S-a născut chiar în satul în care renașterea ortodoxă a și început, în satul Iza.

Satul Iza, locul de baștină al sfântului, a dăruit, chiar din prima jumătate a veacului al XX-lea, mai mult de o sută șazeci de monahi și monahii. Tot în secolul XX, acest meleag uimitor a rodit și o mare mulțime de mucenici, mărturisitori și asceți. Evenimentele aceluia timp ne amintesc de primele veacuri ale creștinismului: la început, bucuria poporului de a fi dobândit credința adevărată, apoi cumplitele prigoane și porunca de a se dezice de credință pentru bunurile acestei lumi și pentru a-și salva viețile și, în sfârșit, mucenicia în masă, inclusiv în rândurile copiilor, și mărturisirea lui Hristos.

În anii 1902-1903, țăranii ortodocși din Iza au reușit să se unească oficial cu Biserica Ortodoxă Sârbă. Autoritățile austro-ungare au

pornit o adevărată teroare împotriva țăranilor ortodocși: în sat au fost aduși la început jandarmi, apoi soldați, care făceau totul pentru a transforma viața ortodocșilor într-un iad. Îi chinuiau chiar și pe copii, gonindu-i iarna desculți prin zăpadă, iar vârstnicilor le rupeau coastele, îi loveau până le rupeau organele interne, sau pur și simplu îi băteau pe ortodocși până îi omorau. Erau două metode mai importante de schingiuire: le băgau oamenilor ace sub unghii sau îi legau cu o funie de un cal pe care-l obligau să alerge, zdrobind de pietre trupul pe care îl târa după el.

Dar nici acestea nu li s-au părut îndeajuns conducătorilor uniati: în anii 1903-1904 și în anii 1913-1914, în orașul maramureșean Sighetu Marmației (centrul administrativ al Maramureșului) au avut loc procese demonstrative împotriva locuitorilor ortodocși ai satului Iza, sub învinuirea de... trădare de stat. În timpul celui de-al doilea proces, i-au schingiuit atât de mult pe ortodocșii învinuiți, încât după prima ședință de judecată, pe primii trei mărturisitori chemați pentru interogatoriu au trebuit să-i trimită în spital, întrucât din cauza batjocurilor și a chinurilor nu mai gândeau coerent!

Cu toate acestea, urmând exemplul Izei, au început să revină la Ortodoxie sat după sat.

Însă și teroarea s-a răspândit în toată regiunea, care a născut o mare mulțime de noi mucenici și mărturisitori. Un singur cuvânt, o singură carte ortodoxă, simplul refuz de a merge la biserica uniată, puteau fi pretexte pentru amenzi, bătăi, arestări, tot felul de batjocoriri și chiar pentru omor... În acești ani, poporul din Maramureș s-a acoperit pe sine cu o nemuritoare slavă – cu cât îi chinuiau mai rău pe țărani, cu atât mai puternic tindeau ei spre credința sfântă a înaintașilor lor, dovedind întregii lumi că, pentru ei, credința curată în Hristos este mai scumpă decât viața.

Iza a devenit satul sfinților mucenici, ortodocșii fiind omorâți direct pe străzi sau la jandarmerie. În perioada Imperiului Austro-Ungar erau atâția mucenici, că jandarmii îi duceau noaptea, în secret, și-i îngropau în pădure într-o groapă comună uriașă (lângă această groapă comună a apărut mai târziu Mănăstirea Sfântului Nicolae din Iza).

Acum majoritatea numelor celor care au pățimit pentru Hristos în Iza și în restul Maramureșului nu mai pot fi aflate, dar despre unii luptători pentru credință s-au păstrat destule mărturii pentru proslăvirea lor. Acestea se referă în primul rând la cei din Iza: Ioachim

Vacarov, Maxim Pliska, Constantin Vacarov, Maria Madiar. Ioachim Vacarov și Maxim Plisca au devenit primii conducători ai renașterii Ortodoxiei în regiune, dobândind de la Biserica Sârbă recunoașterea Izei Ortodoxe în componența Patriarhiei Serbiei, în anii 1902-1903. Pentru aceasta au fost chinuiți și condamnați de conducătorii austro-ungari, la primul proces al ortodocșilor din Sighetu Maramureșului în anii 1903-1904. După ieșirea din închisoare a lui Ioachim, jandarmii l-au împușcat noaptea de după un colț, iar Maxim, după schingiuri neomeneste, a ieșit din închisoare bolnav pe moarte și curând și-a dat duhul lui Dumnezeu. Acești oameni nu și-au cruțat viața pentru Hristos și în orice moment erau gata de moarte mucenicească. Constantin Vacarov, om de mare evlavie (mai târziu, mulți dintre copiii săi au devenit monahi), în timpul Primului Război Mondial a fost scos seara din casă de către jandarmi, de față cu femeia și copiii săi mici, și a fost bătut pe ulița satului Iza cu cizmele potcovite. El a trecut la Domnul spre dimineață, din cauza bătăilor care i-au prefăcut trupul într-o bucată de carne sângerândă. Din cauza bătăilor jandarmilor a murit și tânăra fată Maria Madiar, încă

neajunsă la maturitate, care, împreună cu alte fete din obștea Iulianei Procop, a suferit chinuri groaznice. Ea împreună cu alte fecioare ale lui Hristos, pe un frig de -30° , au fost udate de jandarmi cu găleți de apă rece ca gheața. Toate au stat în apa unui râu înghețat de munte, unde le-au mânat persecutorii; după aceea, dimineața, au fost gonite pe ulițele satului. Pentru a le batjocori și mai mult, jandarmii au rupt hainele de pe ele.

Iuliana Procop din Iza (care la călugărie a primit numele Parascheva, fiind întemeietoarea celei mai mari mănăstiri de maici din Carpați) a fost bătută cu atâta sălbăticie de o întregă cazarmă de jandarmi, încât, socotind-o moartă din cauza capului spart, călăii au îngropat-o în nisip. Dar Hristos a înviat-o pe mireasa Sa. Ea a revenit la viață. Când au adus-o acasă, tot trupul muceniței, de la cap până la călcâie, după mărturiile rudelor, era vânăt și nu puteai să spui că e un corp de om viu. După moartea ei, mulți ani mai târziu, când trupul maicii a fost spălat cu apă, persoanele care o spălau s-au cutremurat: pe trupul muceniței, în multe locuri, se puteau vedea urmele potcoavelor de la cizmele jandarmilor austro-ungari, apărători ai uniției...

Schingiuri groaznice au suferit și tinerii nevoitori din Iza Dimitrie Sabov (în călugărie Ioan) și Mihail Somoș (în călugărie Chiric). Ultimul a fost condamnat în al doilea proces al ortodocșilor în orașul Sighetu Marmației și a ieșit din închisoare după suferințe cumplite, bolnav de tuberculoză. A murit peste câțiva ani, înainte să fi împlinit vârsta de treizeci de ani.

Dar au suferit pentru Hristos nu numai cei din Iza. Gheorghe Rubiș, deja ajuns la maturitate, a devenit conducătorul renașterii ortodoxe în satul Marile Raze de lângă Muncaci. Datorită lui, locuitorii Marilor Raze au putut să se unească oficial, încă din 1906, după locuitorii satului Iza, cu Biserica Sârbă. Despre sfințenia vieții acestui nevoitor mirean a mărturisit în amintirile sale însuși Sfântul Alexie Carpatinul, amintind despre îngerii care i se arătau lui Gheorghe Rubiș și-l preveneau despre sosirea ortodocșilor în casa lui. Locuitorii satului său sunt convingși că el a fost otrăvit de către uniști.

Chiar și în timpul celei mai îngăduitoare puteri cehoslovace, în anul 1926, a fost ucis de către uniști preotul ortodox Ioan Popovici în satul Apșa de Sus (acum Verhnee Vodeanoe din raionul Tiacev). În anul 1934, în Hust, în

trei rânduri ortodocșii din Iza au fost osândiți pentru credința lor.

Dar oare există în lume vreun chin care să frângă sfânta credință în Hristos?! Acești creștini, mucenici și mucenice, au devenit mari sfinți în fața lui Dumnezeu.

Printre copiii din Iza, acest sat eroic, care a unit cerul cu pământul, a crescut Sfântul Ioan Codrea, viitorul mare ascet, îndurând, împreună cu toți cei vârstnici, necazurile și suferințele pentru credință. El s-a născut când satul a revenit la Ortodoxie și, cu fiecare an de viață, prigonirile au devenit tot mai aprige. De la nașterea sa și până aproape de vârsta de șaisprezece ani, care a coincis cu sfârșitul Primului Război Mondial, el a fost martorul neîntreruptei prigoniri a credinței creștine, fiecare zi aducând noi și noi suferințe. Iubirea pentru Hristos creștea în inima copilului cu fiecare an tot mai mult și mai mult. El trăia doar cu credința în Dumnezeu, cu ea respira și ea îl lumina.

În anul 1914, în casa familiei Codrea se ascundea de autorități un părinte ortodox, ieromonahul Amfilohie Kemin din Iza († 1944), care primise tunderea în monahism în Rusia. El mai avea, încă, posibilitatea de a circula destul de liber prin ținut. Putea să vină și în

